

BÀI HỌC NGUYỄN CAO KỶ

ĐẠI-DƯƠNG

Chuyến thăm quê hương của **Nguyễn Cao Kỳ** đã gây xôn xao trong dư luận cộng đồng người Việt hải ngoại một cách vô ích. Tại sao? Và, làm thế nào để tránh các trường hợp tương tự trong tương lai?

Thái độ bức tức, giận dữ của người Việt hải ngoại qua các Tuyên cáo, Thư ngỏ của Hội đoàn; phát biểu của các cựu chính trị gia Việt Nam Cộng Hòa xuất phát từ sự ngộ nhận về cương vị hiện tại và tính cách đại diện của Kỳ.

Từng là Thiếu tướng Không Quân VNCH, Kỳ đã giữ chức Chủ tịch Ủy Ban Hành Pháp Trung Ương [Thủ tướng] từ 1965-67 và Phó Tổng thống từ 1967-71. Sau 30-04-1975, Kỳ không còn tư cách đại diện cho bất cứ ai, ngoại trừ bản thân.

Sau năm 1975, các chức vụ đó đã thuộc về quá khứ cần thêm chữ “cựu” mới đúng với thực trạng. Những ai cố ý quên chữ “cựu” khi đề cập đến cấp bậc, chức vụ hoặc Hội đoàn [quân nhân, viên chức VNCH] sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho kẻ khác lập lòe đánh lận con đen.

Quá nhiều Tuyên Cáo, Thư Ngỏ, bản tin phổ biến rộng rãi khiến cho Kỳ mang ảo tưởng là một nhân vật quan trọng của cộng đồng người Việt hải ngoại nên buông lời bốc phét.

Kỳ dựa vào máy bay của Không Quân Việt Nam Cộng Hòa để nhảy vào giới quyền lực. Dân chúng Việt Nam Cộng Hòa bầu cho liên danh Thiệu-Kỳ do đồng minh Hoa Kỳ ủng hộ trong cuộc tuyển cử 1967 vì thà rằng chọn lãnh tụ tồi còn hơn bị sống dưới chế độ Cộng sản.

Là công dân Mỹ nên Kỳ có thể làm bất cứ điều gì không trái với luật pháp hiện hành và chịu trách nhiệm trước pháp luật sở tại.

Chuyến thăm quê cũ Sơn Tây của Kỳ cũng chỉ thuộc loại “*y cãm hồi hương*” không hơn, chẳng kém. Chớ nên coi đó như một hành động chính trị tạo điều kiện cho mấy tay ưa “giật le” tha hồ khua môi, múa mép.

Hà Nội bèn chớp thời cơ để sử dụng Kỳ trong lá bài sĩ nhục lý tưởng tự do, dân chủ của dân Việt quốc nội cũng như hải ngoại. Đồng thời, tạo thêm tình trạng phân hóa tại hải ngoại.

Khi được Chủ tịch Ủy ban Trung ương **Mặt trận Tổ Quốc** tiếp tại Hà Nội vào hôm 27-01-04, Kỳ nói: “*Nước Việt Nam giờ đây đã là một cơ thể thống nhất. Người nào đó mà còn bị dĩ vãng ám ảnh thì đó là không tưởng, phản lại quyền lợi của đất nước*”.

Đấu tranh vì tự do dân chủ là một lý tưởng cao cả phù hợp với khát vọng của toàn dân Việt Nam. Cuộc đấu tranh đó rất khả thi vì đúng với xu thế toàn cầu, thuận với đòi hỏi của người Việt Nam trên khắp thế giới.

Trong khi Tổ Quốc lâm nguy, Kỳ đã hành động như thế nào trong các cương vị lãnh đạo trọng yếu?

Kèn cựa triền miên với Nguyễn Văn Thiệu tạo ra sự chia rẽ trầm trọng cho xã hội miền nam vĩ tuyến 17, kể cả trong nội bộ Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đang cần dốc toàn lực chống lại cuộc xâm lăng của Khối Cộng trên thế giới.

Hồ hào Bài trừ tham nhũng, nhưng, không chứng minh được sự trong sạch khi bị phóng viên Mỹ tố cáo bằng một cuốn sách với nhiều bằng chứng cụ thể của Kỳ trong đường dây buôn lậu ma túy lớn nhất tại Việt Nam Cộng Hòa thời đó.

Khi lên làm Chủ tịch Ủy ban Hành Pháp, Kỳ cho thành lập **Đội Thanh Niên Trừ Gian**, nhưng, chỉ ít lâu sau đã bị dư luận gọi là **Đội Ăn Gian**.

Kỳ thành lập "**Nội các người nghèo**", nhưng, vẫn mãi đứng quân ở bàn mà chượt; truy hoan nơi trà đình tửu điếm, vũ trường; lê la tại các trường gà. Nếu là sĩ quan, viên chức cấp thấp thì dư luận có thể thông cảm phần nào. Nhưng, đó không phải là tác phong đúng đắn của một nhà lãnh đạo quốc gia đang lâm chiến.

Vợ chồng Kỳ ăn mặc sang trọng, mua sắm tại các cửa hiệu đắt tiền trên đại lộ Champs Elysee nhân dịp tham dự **Hòa Đàm Ba Lê** nên bị báo chí quốc tế công kích thậm tệ.

Trong khi quốc gia nghiêng ngả, kẻ thù ngoài ngõ mà Kỳ lấy chuyện hưởng thụ làm trọng, lo vun vén cho cá nhân và gia đình đã biểu thị tư cách lãnh đạo bất xứng.

Trên bước đường lưu vong, Kỳ cũng chỉ biết lo kinh doanh cho bản thân [rất có thể bằng tài sản tích lũy nhờ chức vụ trong quá khứ]; không hề tham dự các hoạt động cứu trợ đồng bào tị nạn Cộng sản; không tham gia việc đấu tranh cho các cựu chiến hữu bị chà đạp trong gông cùm xã hội chủ nghĩa; chẳng thềm góp sức tạo sự đoàn kết trong tập thể lưu vong lại còn tìm dịp thõ ra toàn giọng điệu ngược lại khát vọng tự do dân chủ cho Việt Nam.

Kỳ đứng bên ngoài sinh hoạt của Cộng đồng người Việt tị nạn Cộng sản nên mù tịt về tâm tư tình cảm và hoài bão của họ.

Hãng tin AFP cho biết Kỳ nói rằng chính quyền độc đảng mạnh mẽ tạo ra sự ổn định và kỷ luật cần thiết cho Việt Nam thoát cảnh đói nghèo như trường hợp Tân Gia Ba, Đại Hàn và Đài Loan.

Nhà cầm quyền ở các quốc gia đó chỉ độc đoán về phương pháp cai trị do tình trạng chiến tranh lạnh với Bắc Triều Tiên và Hoa Lục. Tuy nhiên, quyền tư hữu, quyền tự do kinh doanh được bảo vệ, không có tình trạng quốc-hữu-hóa, đảng phái đối lập được công nhận và hoạt động công khai mặc dù chịu áp lực vì sự lạm quyền của ngành Hành Pháp. Nhờ thế, kinh tế phát triển mạnh mẽ, xã hội ổn định, hố ngăn cách giàu nghèo được thu hẹp, dân chúng sống trong hạnh phúc.

Sinh hoạt chính trị tại Đại Hàn từ khi chia cắt vẫn có những chính đảng cạnh tranh với nhau.

Đệ nhị Cộng Hòa Đại Hàn có 2 đảng mạnh nhất là đảng Dân Sự Lãnh Đạo và đảng Dân Chủ Cộng Hòa (phe quân nhân).

Đệ tam Cộng Hòa Đại Hàn có đảng Tân Dân Chủ (kết hợp từ nhiều đảng nhỏ) chiếm 89 ghế Quốc Hội so với 113 ghế của đảng Dân Chủ Cộng Hòa cầm quyền trong cuộc bầu cử 1971.

Năm 1979, đảng Thiên Chúa Giáo phát động cuộc đấu tranh chống độc tài trong thời Đệ tứ Cộng Hòa. Các Dân biểu của đảng Tân Dân Chủ và đảng Dân Chủ Thống Nhất đồng loạt từ chức nhằm phản đối chính phủ độc tài Phát Chính Hy.

Đệ ngũ Cộng Hòa Đại Hàn có đảng Tân Dân Chủ Đại Hàn, đảng Dân Chủ Xã Hội, đảng Dân Chủ Công Lý ... Trong cuộc bầu cử Quốc Hội năm 1985, đảng Tân Dân Chủ Đại Hàn chiếm 29% phiếu so với 35% của đảng Dân Chủ Công Lý cầm quyền.

Có 7 đảng đối lập cùng tranh cử tạo điều kiện cho đảng Dân Chủ Công Lý đương quyền chiếm nhiều phiếu nhất trong cuộc bầu cử năm 1987 của nền Đệ lục Cộng Hòa.

Mãi cho tới năm 1992, lực lượng đối lập mới đánh bại đảng Dân Chủ Công Lý đương quyền.

Sự hân hoan tột cùng của khoảng 500 triệu dân chúng sống trong chế độ xã hội chủ nghĩa ở Đông Âu và Liên Xô đã minh chứng khát vọng tự do dân chủ của con người không phân biệt chủng tộc, màu da.

Các chính phủ Cộng sản độc tài toàn trị với chuyên chính vô sản sứt máu chỉ mang lại cho dân chúng sự nghèo đói triền miên và đất nước lạc hậu.

Chỉ một ngày sau khi đặt chân xuống phi trường Tân Sơn Nhất, Kỳ đã tuyên bố: *“Nếu nhà nước Việt Nam còn muốn tôi đóng góp thì tôi sẽ tham gia trong phạm vi có thể”*.

Bao nhiêu thế hệ người Việt từng hợp tác với Cộng sản trên nhiều lĩnh vực khác nhau đều chuốc lấy bi kịch.

Trí thức về từ hải ngoại như triết gia **Trần Đức Thảo**, thập niên 1950, phải mai một tài năng triết học xuất chúng; Tiến sĩ **Võ Nhơn Trí**, thập niên 1960, đã phải chặt vật mới rời bỏ được thiên đường cộng sản sau khi về nước một thời gian ngắn.

Việt kiều **Nguyễn An Trung**, **Nguyễn Trung Trục**, **Nguyễn Trọng Thăng**, **Nguyễn Gia Thiều** ... chỉ chú trọng đến kinh doanh làm giàu cho xứ sở mà vẫn bị Hà Nội cho vào tù và tước đoạt gia sản.

Kỳ phát biểu sau khi gặp mặt Chủ tịch Mặt Trận tổ quốc: *“Nếu như Đảng thực hiện được những chính sách đường lối đề ra, đưa đất nước phát triển, làm cho dân giàu nước mạnh, tôi sẵn sàng đứng lên hô: Đảng Cộng sản muôn năm”*.

Giáo sư tiến sĩ **Lê Văn Hào** là một trong những trí thức xứ Huế tình nguyện lên núi tham gia **Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam** năm 1968 đã xin tị nạn chính trị tại Pháp năm 1989.

Lê Văn Hào trả lời phỏng vấn của **Võ Văn Ái** năm 1992 tại Ba Lê: *“Tôi không bao giờ tin rằng chủ nghĩa cộng sản sẽ đem lại no ấm, tự do và hạnh phúc cho nhân loại ... lúc ở Huế (sau năm 1975), tôi là Phó Chủ tịch Mặt trận tổ quốc tỉnh Bình Trị Thiên ... Mặt trận tổ quốc trong chế độ cộng sản chỉ là một cái gì hữu danh vô thực”*.

Nhiều kinh nghiệm rướm máu, đầy nước mắt của người đi trước chẳng lẽ không phải là bài học thực tiễn sao? Hay đồng tiền và danh hão đã làm mờ mắt những con người suốt đời hám lợi, mê danh?

Lúc nắm quyền cao chức trọng chỉ lo du hí, kiếm chác; khi hoạn nạn quên nghĩa đồng bào, tình đồng đội; mù mờ trước kinh nghiệm tha nhân sao có thể đủ tư cách làm người?

Tuyên Cáo, Thư Ngỏ ... không làm **Trần Văn Trường** ở Nam Cali hạ cờ đỏ sao vàng và hình Hồ Chí Minh, cũng không buộc được **Đài truyền hình SSB** của Úc Đại Lợi ngưng tiếp vận chương trình **truyền hình VTV4** của Hà Nội.

Chính những cuộc biểu dương lực lượng nhằm bày tỏ phản ứng quyết liệt của cộng đồng người Việt hải ngoại đối với loại tay sai cộng sản trá hình mới đủ sức làm thất bại âm mưu của Hà Nội.

ĐẠI-DƯƠNG
Feb 05-04